

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2.
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet.

Isten dolgai, — ember dolgai . . .

Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell menni és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól és harmadnapon föltámadni. És Péter előfogván Őt kezdé ledenni mondván: Menítsen Isten uram! Nem eshetik ez meg te véled. Ő pedig megfordulván, mondá Péternek: Távozz tőlem sátn: bántásomra vagy nekem, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.

(Máté 16. 21—23.)

E rész 17-ik versében az Ur Jézus boldognak mondja Pétert, mert az Ő teljes megismerésében, a Szentlélek ereje által felismerte Jézust, hogy Istennek Fia. Ime, néhány verssel odébb így szól az Ur Péterhez: — Távozz sátn, bántásomra vagy nekem. Péter, a megismerés percében szikla volt, de most öntudatlanul a gonosz eszköze lett, visszhangja annak a hangnak, amelyet Jézus a pusztában hallott, amikor a gonosz megkísérelte, hogy eltérítse rendeltetésétől. Alighogy Péter kinyitotta ajkait és kimondta az első mondatot, az Ur leinti: — Persze, te nem tudod, hogy a sátn fölhasznál téged az én utamon és úgy beszélsz, mint minden ember. Aki Jézus ellen tusakodik, az a sátn befolyása alatt áll és ime e történetben nyilvánvalóvá lesz, hogy nem szabad az Urnak ellent mondani, még ha talán szerintünk megfoghatatlan is valami, mert amikor mi valamit nem tudunk felfogni, az emberi értelmünk szerint történik. Nekünk is szól Jézus szava: — Emberi dolgokra gondolsz. — De mik is azok az emberi dolgok, amelyek oly nehezen értik meg az istenit?

Emberi dolog, a szenvedéstől való félelem. Csak nem szenvedni. Isten szentjei vágytak, ebben is Jézushoz hasonlóknak lenni és azért érezték magukat oly közel Istenhez. Nézzük

Péter megveretését, Pál megköveztetését. Ez a szenvedéstől való félelem öli meg oly sokszor a lelket. Az emberi dolog, a halált mint rosszat hessegeti el. Péter így szól: — Nem eshet meg veled. Sok keresztyén rettenetesnek tartja és Pál ime vágyott elköltözni, mert Isten dolga, hogy mennél közelebb kívánjunk hozzá lenni.

Emberi dolog a megalkuvás is. Ez a megalkuvás tette Áront is bálványimádóvá, midőn megalkudott a hitetlen reményüketvesztett zsidókkal. Salamon, egy bölcsességben leélt élet után, vénségére bálványimádó lesz, mert pogány feleségeivel megalkuszik. Eli is, gyermekeivel szemben megalkuszik a helyzettel. Pilátus is mindenféleképpen megakar alkudni az Ur Jézus ügyében. És Péter is erre a megalkuvásra akarta birni Jézust, hogy igyekezzék elkerülni a keserű poharat. És ezzel szemben, mily isteni dolog célegyenest előre menni, érezni és látni, hogy mire hivatattál el és ezt az elhívást szolgálni.

Az aggodalmaskodás is emberi dolog, mert csak a közbenlévő állomást látjuk. A hétköznapi bajait. Isten adta a gondot, mert az a rendszeres munkára kényszerít, összetartásra, találékonyságra ösztönöz. Nem is a gond a fő baj, hanem az, hogy azzal szemben az Ur dolga a második, a harmadik, sőt az utolsó helyre szorul. Ha módunkban állana a követ kenyérré változtatni, nem azt mondanánk az ördögnek, mint az Ur Jézus, hogy: nemcsak kenyérral él az ember, — hanem sietnénk azt kenyérré tenni. Tegyük félre az aggodalmaskodást és vegyünk példát Jézusról, ki mindezt áthidalta.

Emberi dolog, a kényelem keresése is. Péter kényelmetlenül látta a helyzetet. A gazdag ifjunak tetszett az Ur Jézus igéje, de a kényelmet, a gondtalan gazdagságot, annak kényelmét nem tudta volna feláldozni. A jerikhoi uton rablóktól megsebesített embert elkerülő pap és levita, csak a kényelem határain belül akart szolgálni Istennek. De az ő szokott ké-

Tartalom:

1. Isten dolgai — ember dolgai. (H. u.) — 2. Miként akarja Isten művét az ördög megakadályozni? (E. Modersohn.) — 3. A methodista keresztyénség. (M. M.) — 4. A káromkodás. — 5. Bünyvallás. (I. j.) — 6. Methodizmus. — 7. Hű mind halálig. (H. J.) — 8. Ifjuság. (H. H.) — 9. Hol és mikor tartunk Isten tiszteletet?

nyelmüket nem voltak hajlandók odadobni a szegény sebesültért, mert az sok munkával járt volna. Hányszor vagyunk mi is így. Akarunk szolgálni Istennek, de lehetőleg a mi kényelmünket ne bántsák. És ezzel szemben az Ur a nap fáradalmait teljes mértékben a magáévá tette, annak minden nehézségével és kényelmetlenségével, mert egy nagy, magasztos cél lebegett szemei előtt, lelkek, halhatatlan lelkek mentése az örökkévalóság számára.

Ha alaposan és őszintén megvizsgáljuk magunkat, akkor látjuk, hogy sokszor mily keveréke vagyunk az isteni és emberi dolgoknak. Lelkünk szeretné isteni dologgal eltölteni a nap minden percét, de testünk emberi dolgai súlyos ridég kövekként nehezdednek lelkünkre. Pedig ha eljön az örökkévalóság napja, mily hitványaknak fogjuk ezen emberi dolgokat látni. Ne mondjuk: ezt vagy azt nem lehet, nem eshetik meg, hanem ha Jézus szól, alázattal fogjuk meg kezét és engedelmesen kövessük Ot az örökdicőség útján. (H. u.)

Miként akarja Isten művét az ördög megakadályozni.

I.

(Ap. csel. 16, 16.)

Az Ur Jézus nevében jött Pál Európába. A macedon férfi látása által maga az Ur hívta. És Fillippiben valóban meg is áldotta a munka kezdetét. Lidia házanépével hívó lett. Ez volt az első keresztyén ház Európában és bizonyára áldás sugárzott e házból. Erre az ördög nyugtalan lett. Eddig Filippiben és egész Európában korlátlanul uralkodott, nos azonban ez a Pál jött és Jézusban való ígét szólt és Jézusban való váltságot. Ezt minden körülmények között meg kell akadályozni. A jövendőmondó leánya e fejezetben bizonyítéka annak, hogy miként akarja az ördög az Ur munkáját megakadályozni. Hogyan teszi? Mit használ itt? Egy jósnőt. Kevés, de jelentős szavakat olvastunk erről. „Lőn pedig, hogy amikor mentünk, a könyörgésre egy szolgálóleánya jött előnkbe, kiben jövendő mondás lelke volt, ki az ő urának nagy hasznot hajtott.” Egy jósnőt használt fel az ellenség, Isten művének megakadályozására. Egy jósnőt? Mit jelent ez? Sokan mondják minden további nélkül: Ah jövendőlés? Ez csupa csalás; Senki sem tudja a jövőt megmondani. Ez egy módja annak, hogyan csalják ki az emberek zsebéből a pénzt. Ha ez valóban így volna, akkor miért száll szembe Isten ígéje oly keményen a jövendőmondókkal? Ha ez csak egyszerű csalás volna, akkor értelmetlen, hogy III. Mózes 19, 31-ben miért mondja az Ur: „Ne menjetek igézökhöz és a jövendőmondókat ne tudakozzátok, hogy magatokat azzal megfertőzzétek. Mert Én vagyok az Ur a ti Istenetek.” Tehát aki az igézőnél tudakozó-

dott, az tisztátalanná lett és vétkezett Isten ellen. Néhány verssel odébb III. Mózes 20, 6-ban szintén olvashatjuk, hogy az Ur kiönti haragját. S ez nemde tisztán és világosan szól. Mennyire szükséges, hogy ismerjük az Ur kegyelmét és irgalmát, mert ha az Ő kegyelme eltávozik, mi elveszett emberek vagyunk. És szól az Ur „Ha valaki igézökhöz megy, annak ellene megy az Ur.” E 20-ik fejezet utolsó versében is keményen szól az Ur. „Kiirtani, megkövezni, ki ahhoz fordul, vagy azzal közösséget vállal.” Még más helyen is szól Isten ígéje erről, V. Mózes 18, 9-ben. Mily tisztán mondja ott is. „Aki olyat tesz, az iszonyat az Urnak.” Nem azt mondja, hogy tesz iszonyatot, hanem az maga egy utálat. Ez még sokkal élesebb. Ily határozottan és keményen megtiltotta az Ur jövendőmondókhöz fordulni, vagy azzal foglalkozni. És ez így van a mai napig is. Ez a leány sok pénzt szerzett jóslással; ma is így van. A jövendőmondás nagyon jövedelmező foglalkozás. Azok a férfiak és nők, akiknek az a hírük, hogy jövendőt fudnak mondani, rendszeren nagy forgalmat bonyolítanak le. Épen úgy vidéken, mint nagy városban. Isten a jövőt elrejtette. Jobb ez nekünk így, ha nem ismerjük. Ha az ember mégis a jövőbe akar pillantani, azt Isten segítségével nem teheti. Isten nem engedi ezt a pillantást. Ez csak az ördög segítségével lehet. A jövendőmondás egész területe, a gonosz korona uradalma. Aki ennek átadta magát, az az ördögnek adta át magát. Ezt némelyek nem tudják. Ha valaki ezt nekik mondja úgy nem hiszik. Ezen a területen némely hívő is egészen hitetlen. Nevetnek a fölött, ha azt mondják nekik, hogy vannak emberek, akik a sátán erejével mondanak jövendőt. Istennek kemény parancsa e téren eléggé bizonyítja, hogy lehetséges a jövendőt fellibbenteni. Lehetséges. De Isten tiltja. Az utálat az Ur előtt, aki olyat tesz. Órizkedjétek tőle. Ezek akadályozzák Isten munkáját. Megkötöttséget hoznak arra, aki közösséget vállal velök. Az egész élet a sátán befolyása alá kerül, a sötétség lesz urrá, hol a jövendőt a jóslásban és a kártyában keresik. Borzalmas következményei lehetnek. Békétlenség, nyugtalanság, öngyilkossági gondolajok, s gyakran tett a következménye annál aki vele szövetséget köt. Igen, de — ezt gondolják némelyek, nem lehet az ördögtől, hiszen beteljesedett. Minden bizonytal, ezt én is tudom, Nem minden teljesedik. De némely dolog igen. Ezt nem lehet letagadni. S ez talán azt bizonyítja, hogy ez jó? Azért az nem jó és nem Istentől van, ha beteljesedik is, mert ellenkezik Isten ígéjével. Ez az ördög, ki a balga embernek egy pillantást enged a jövőbe. Ezért óvok mindenkit a leghatározottabban. Ebben a dologban nincs tréfa. Ez borzalmas valóság, mert a gonosz nem érti a tréfát.

Ami nekünk a jövőről tudnunk kell, azt megmondja nekünk Istennek ígéje. És az va-

lami dicső, amit nekünk az a jövőről mond, nekünk Isten gyermekeinek. Örökösök, Istennek örökösei vagyunk, — írja Pál apostol levélben. Tudjuk, hogy dicső jövőnk van. Megfogjátok látni Őt, amint van és hasonlók leszünk hozzá. Koronát fogunk hordani, az élet koronáját. Helyet kapunk trónusán, amint az Ur maga adja tudtára a Laudiciában lévő gyülekezetnek. Ez nem elég? Kell még ennél több. Nem. Nekünk be kell érni azzal, amit a Biblia mond. Ne akarjunk többet tudni, mint amit Ő jónak lát tudatni velünk. Mi ne akarjunk az ördög segítségével a jövőbe pillantani. Isten őrizzen attól. Engedjétek, hogy nagy komolysággal mondjam nektek, hogy aki az igézövel egyetért, az ördöggel ért egyet, kizárja magát Isten országából. Mert minden jóslás, az ördögtől, s nem Istentől van.

(E. Modersohn után.)

A methodista keresztyénség.

A Békeharang legutolsó számában alkalmunk volt a konferenciázó methodistákról valamit hallani. Ezuttal néhány rövid mondatban ismertetni óhajtjuk a methodista keresztyénség irányelveit. A multkori kezdeményező néhány megjegyzés a konferenciázó methodistákról, egy alig feltűnő szinte láthatatlan rovat lehetőséget nyit meg lapunkban az olvasóink számára. Nagyon alkalmas önvizsgálati lehetőségeket nyújt elsősorban önmagunk számára, de ugyanakkor igen értékes tanulságot vonhatnak le rajtuk kívülálló missziómunkások is, akik meglehetősen érdeklődéssel viseltetnek munkánk iránt. Szükség van ugyanis olyan közlönyre, mely ismerteti munkánk menetét, céljait, ügyét és problémáit. Különösen áll ez a mi magyar földünkön, ahol olyan sok a tennivaló. A Békeharang, mint a magyar methodista misszió lapja, hasábjain különös hivatástudattal vállalja ezt a feladatot. Az evangélium terjesztése és megismertetése ezen a magyar talajon, ahová az Ur állított bennünket mireánk vár. Ebben mi is igazi methodisták akarunk lenni. „É világ az én parókiám” — hirdetjük, bizonyítjuk, hogy mi az Ur szolgálói vagyunk és méltán nevezteünk keresztyéneknek, azaz krisztusiaknak.

Amikor azonban keresztyéneknek nevezük magunkat, szükséges, hogy önvizsgálatot tartunk önmagunk fölött és őszinte kritika tárgyává tegyük keresztyénségünk valóságát. Különösen akkor, ha önmagunkat *methodista keresztyéneknek* valljuk. E helyen nincs módunkban részletesebben felsorolni a fenti fogalom összes ismertető jeleit. De egy egész rövid meghatározással is meg tudjuk a lényegét mondani. A keresztyénség, szorosabban véve most már ezt a fogalmat: *methodista keresztyénség* nem egyéb mint a *gyakorlati keresztyénség*. Mindaz, ami a *christianizmus* (krisztusi) foglal-

mában bennfoglaltatik. Ebben benne van minden „mozgás”-i lehetőség, mely különben az u. n. „életet” jellemzi. A mi életünk csak akkor válik keresztyén szempontból teljes értékűvé, ha azt a *christianizmus* (krisztusi) határozza meg. Csak úgy kívánhatunk másvalakitől mozgást és életet, ha azt saját példánkkal és életünkkel, — melynek persze kuforrása Krisztus — illusztrálni tudjuk. Ahol ezt mi nélkülözzük, ott munkánk hiábavaló fáradozás. Életünknek Krisztussal kell megtelítődni, hogy minden munkánkban az Ő akarata szerint cselekedjünk. Krisztusi tartalom nélkül zengő érc vagyok és pengő cimbalom. A *methodista keresztyénség* gyökeres kiállást követel Krisztus mellett. Nem lehet *megalkudni kétszínűség* kódéba burkolózni, hanem nyílt sisakkal kiállni a porondra s felvenni a harcot. A történelmi egyházak itt vesztek és veszítették el mindig a csatát. Ahol a gyakorlati keresztyénséggel szemben megalkuvó politikát alkalmaztak, ott feltétlenül bekövetkezett a *lelki élet csődje*. Ez ellen küzd és hadakozik a *methodista keresztyénség*. Mi az élet minden vonalán valljuk a krisztusi elvek diadalát. Ahol pedig megalkuvással találkozzunk, azzal a legélesebb harcot vesszük fel. Természetesen itt határozott jellemre, erős férfiakra, hűséges női lelkekre van szükség, akikben van erő mindezt kiharcolni. Minden mozgás alapfeltétele az erő. Ezt az erőt pedig felülről az Ur adja. Tőle kapjuk ezt ingyen kegyelemből, hit által. E felülről származó erő révén életünk teljesen más formát, más alakzatot vesz, ami különös feltűnést kelt embertársaink között. Életünk példás mivoltát meggyőződéssel teli bizonyágtevésünkkel egészítjük ki. Aki a hívő ember, a *methodista keresztyén* „mozgását” más megalkuvó uton képzei el, az rossz nyomokon halad és feltétlen csődbe kerül. Az *igazi hívő ember életkereteit tehát Krisztus szabja meg és nem mi önkényesen jelöljük ki*. *Évangéliumi bizonyágtevésünket* meg kell hogy előzze a mi életünk átállítása minden vonalon. Gyakorlati példa nélkül beszédünk és prédikációnk üres szalmacséplés. Tartalmatlan szövirágsorozat nem vezet eredményre, ha hiányzik belőle az *átütőerő*. Ez az *átütőerő* pedig a gyakorlati keresztyénségben keresendő. Lelkek Krisztushoz vezetése és megnyerése csakis ezen az uton érhető el. Minden hívő methodistának tehát, legyen az tag, vagy vén, prédikátor vagy más vezető állásban levő egyházi funkcionárius, arra kell törekedni, hogy élete valóban *megszentelt krisztusi élet* legyen és ez *nemcsak szavakban, de tettekben is megnyilvánuljon*. A *methodista* név is erre kötelez. Akik ezt a nevet magukra vállalják, tudják meg, hogy Wesley és társai éppen sajátos életmódjuk miatt kapták ezt a nevet. A mi életünket is egy bizonyos krisztusi *metódus* jelöli ki, melynek bizony nagyon is példaadónak kell lennie!

Kérdés természetesen, hogy vajjon mennyire felelünk meg ennek a követelménynek és kívánalomnak? Mekkora az az erőtartalom, amellyel rendelkezünk ilyen példaadó élet folytatásához? Milyen a mi példaadó életmódunk?

Egyéni életünk, gyülekezeti életünk, sőt az egész magyarországi munkánk eredménye attól függ, hogy mekkora eleven krisztusi erő áll rendelkezésünkre, amit a gyakorlati életünkben felhasználhatunk. Milyen benső erővel emésztjük azt fel? Milyen szolgálatkészséggel rendelkezünk? Mekkora szeretettel foglalkozunk embertársainkkal, stb. Ebben a tekintetben Pál apostolt vehetjük mintaképül. Cselekedjünk az ő mintájára, mint aki Krisztus gyülekezeteinek szervezésében és lelki irányításában mindent a legteljesebb alázat és önfeláldozás jegyében végzett. A mi gyülekezeteinknek a megszervezése is az alázat mindent felülmuló áldozatában lőrténjék.

A methodista keresztyénségnek tehát állandó küzdelemben kell lennie és résen állni minden kísértéssel szemben. A bűn az ember legnagyobb nyavalyája s addig nincs megoldás, míg ez a kérdés számunkra létezik. Az állandó készenlét már meghatározza életünk irányát, mert aki résen áll, az mindenkor kimutatja a lelki éberségét. Ez pedig magában hordozza a missziótudatot, a bizonyágtévés minden lehető eszközét és alkalomszerű megragadását.

M. M.

A káromkodás.

Egy igehirdető, egyszer egy hidon akart átmenni, melynek közelébe két ember horgászott, akik közül az egyik csunyán káromkodott és szitkozódott. A lelkész leszállott a lováról és beszélgetésbe elegyedett a káromkodó horgásszal és többek között megkérdezte, hogy milyen csalétket használ? — Különbözöt, — felelte a horgász. Az a halak minőségétől függ. — De csalétek nélkül ön nem tud halat fogni? — Kérdezte tovább. — Nagyon ostobák lennének azok a halak, ha az üres horgot bekapnák. — Felelte nevetve. — De én ismerek egy halászt, ki sok halat fog csalétek nélkül is. — Jegyezte meg a lelkész. — Hogyan lehetséges az és ki az? — Ez az ördög, — felelte a lelkész. — Mert az csalétek nélkül — fogja meg a káromkodókat. Minden bűnhöz szükséges valamilyen csalétek, valami kecsegtető és tetszetős csábítás, de a káromkodó elég balga a csupaszig horgot bekapni.

Készülj gyülekezeted

aratási ünnepélyére!

Bűnvallás.

Valljátok meg bűneiteket egymásnak. — Irja Jakab apostol. (Jakab. 5, 16.) De aki csak egy rövid pillantásra is magába tekint, és egy lelkiélet utáni vágy gyenge magva hullott szívébe, az maga is érzi, hogy e fenti ige nem csupán Isteni parancs, melynek helyes betöltésétől lelkünk nyugalma, lelkiéletünk fejlődése és zavartalan előrehaladása függ, hanem komoly lelki szükséglet, mely önmagától is keresi a kielégülést és így annak szükségességéről vitatkozni és beszélni is fölösleges. A lelkiismeret megszólalásával egyidőben támad e vágy, letenni azt a nehéz terhet, melyet a gonosz, a bűn ráakott és „könnyíteni” a lelken. De miként a lelkiélet minden megnyilvánulásához tapadhat valami gyarlóság és minden változatába belekontárkodik a gonosz, úgy sokszor a bűnvallás területét használja arra, hogy zavart okozzon, ámitson és becsapjon lelkeket. Épen azért, ha minden dolgunkban Isteni vezetésre, bölcsességre és körültekintésre van szükségünk, — akkor különösen kell ez a bűnvallás terén, mert csak akkor eredményezi azt a gyógyulást és épülést, melyet Istennek ígéje ígér. Midőn a lelkiismeret e téren megszólal, sokan szeretnék elcsitítani és valami más utat és módot találni arra, hogy lelkiterhűktől megszabaduljanak. De nem lehet. Szükség van erre a teljes megalázkodásra, mert hiszen a nagytakarításnál nem lehet a szoba szeméjtét a padló alá ásnia, hanem ki kell vinni a világosságra, a szemégtödörbe, vagy a szemetes kocsiira. Szívünket sem rendezhetjük be Isten templomául, ha a régi szemetet a sarokba akarjuk gyűjteni. Ezt a takarítást lehet halogatni, vagy fölötte, — más fölületes vagy könnyelmű tanácsára, — napirendre térni, de mennél tovább marad, annál jobban rohad és fullasztja a lelkiéletet. úgy hogy végül is választani kell, vagy a lelki szabadulás, vagy a megfulladás között.

De e komoly lépésnél, nagyon fontos, hogy tudatában legyünk annak, hogy mit, mikor és kinek kell megvallanunk. Mert e kérdések helyes megoldásától függ a helyes eredmény. Mit kell megvallanunk? Egyszer egy lélek ment egy prédikátorhoz, hogy bűnvallást szeretne tenni. Nehezen rukkolt elő. Végre sóhajtván kitört: — Annyi minden van a lelkemben, hogy azt sem tudom, hogy mit mondjak el. — Nem kell mindent elmondani — felelte a lelkész, — csak azt vallja be, amit a legnehezebb elmondani. — Valóban, ez a legtalálhatóbb felelet arra, hogy mit valljunk be. Vannak élelünkben dolgok, melyek általánosíthatók. Pl. gyermekkorunkban verekedtünk. Vagy ki ne haragudott, vagy torkoskodott volna? Péter apostol írja: Mert elég nekünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cseleked-

tük. (Pét. I. 4, 3.) Mindnyájunk életében voltak ilyen általános pogány akaratok, melyeket cselekedtünk, de voltak nehéz szomorú, egyénileg fájdalmas és szégyenletes dolgok, melyekről úgy érezzük, hogy azokkal, csak magunk állunk Isten előtt és azt nem segít senki cipelni. Amelyekről mondhatjuk mind Dávid; — Vétkem szüntelen előttem forog. — Vagy mint a főpohárnok József történetében: Az én bűneimről emlékezem e napon. (Móz. I. 41, 9.) Gondoljunk, szüleinkkel, házastársunkkal gyermekeinkkel szemben elkövetett dolgokra. Jólehet ezek a bűnök is megtalálhatják párjukat a legkülönbözőbb mértékben és változatban az emberek milliói között. de a lélek mégis érzi, hogy egyéni sulyként nehezedik rá és hiába tudja, hogy más is elkövette azt, az a tudat nem nyújt vigaszt hanem álmatlan éjszakákat okozva, kikívánczik a szívből. Egy férfi durván bánt feleségével, az asszony, beteges gyöngye gyámoltalan kis teremtés volt. Egyszer megbetegedett és többé föl sem kelt, Férfje még betegségében is, nem egyszer nyersen, durván förmedt rá. Amikor az asszony meghalt a szeretetlenség vádja, teljes sullyal nehezedett a férjre. Hiába élnek a földön a hasonló nyers és durva férjek ezrei, ő egyedül érezte magát a bűn sulya alatt mindaddig, míg teljesen összetörve Jézushoz nem vitte bűnét. És mennyi hasonló és másfajta lelki teher van, amely csak a miénk és nem másé. Amely az „én bűnöm,” és nem a „mi gyarlóságunk.” Oh ezeket akard letenni és ezektől akarj megszabadulni.

De mikor kell letenni? Erre nagyon egyszerű és mégsem oly könnyű a felelet: — Minnél előbb. — Ha valahol érvényes az a közmondás: — Amit megtehatsz ma, ne halaszd holnapra, — úgy a megtérésre és bűnvallásra, a legnagyobb mértékben alkalmazható. A fölösleges nehéz teherrel minnél előbb meg kell szabadulni, de a lelkiéletben azt mégsem lehet akármikor, akárhová ledobni. Vigyáznunk kell, nehogy megfertőzzön valakit a lelkünkről lerakott baj. Ezzel párduzamosan felmerül az a kérdés, hogy kinek mondjuk el? Sokan szenvednek és nem merik nehézségeiket és bűneiket letenni, mert azt látják, hogy másoknál nem mutatkozik Iannak áldása, sőt egy közösségben is sokszor csak nehézségeket támaszt a bűnvallás. Kiábrándulást, botránkozást, pletykát. De miért? Mert a bűnvallást tenni akaró lélek, nem az Ur vezetése alatt indult el, hanem a maga emberi indulata és buzgósága hajtotta és olyan lélekkel közölte, aki azt hordozni, sem titokban tartani nem tudta. Vannak lelkek, kik a legbensőbb családiügyeiket és bajaikat, nyomorúságaikat, szinte a legelső embernek kitérjék akivel találkoznak. Az az illető nem tudja tapintatosan kezelni, elhordozni és akkor úgy a környezetre, mint a terhén könnyíteni akaró lélek számára, csak bajt hoz. Ha dolgainkat kifeccsögik, nem értik, vagy nem hordozzák, vagy

az botránkozást, annak legtöbbször, nem az az oka, ki kibeszélte, vagy összeroppant alatta, hanem az, ki elmondta az illetőnek. A lelkiéletben is mindenre meg kell érni. Egy-egy szokás elhagyásáig, az adakozás, a teherhordozás megértéséig, a lelkiút bizonyos szakaszait kell megjárunk. És épen úgy lelkiérettség kell ahhoz, hogy valaki másnak a vallomását krisztusi értelemben tudja elhordozni. Ha valaki nem rendelkezik még ilyen lelki képességgel, azt épen úgy nem lehet és szabad megvetni, mintha valaki az első elemibe jár és nem tudja a felsőbb iskolák anyagát. Neki még nem adatott meg az a bölcsesség és erő, hogy mások bűnét hordja és magába zárja és imáiban Isten elé vigye. Mózes nem győzte Izrael ügyes-bajos dolgait. Apósa Jethró egy bölcs tanácsot adott neki. Válasszon ki arra termelt férfiakat, kik a teher hordozásban segítségére lesznek. Mózes megfogadta a jó tanácsot és kisebb dolgokban azok bíraskodtak. (Móz. II. 14.) Jethró nem azt mondta hogy Izrael népe intézze el maga között, hanem annak arra alkalmas egyénnek kellett lenni. Épen ilyen alkalmas egyénnek kell lenni annak, kivel elmondanivalónkat közöljük. Ne hamarkodjunk el a személyt, kit bizalmunkkal megajándékozunk, hanem imádkozó lélekkel várjuk, míg az Ur megmutatja azt az alkalmas személyt, aki azután az Ur szeretetével, bölcsességével és megértésével tudja magáévá tenni ügyünket. Ha elfecsegte valaki dolgunkat, ne nehezeltünk arra, hiszen nem adatott meg neki a hordozás és hallgatás ajándéka oly mértékben, hogy azt a mi lelkiéletünkben haszonnal fölhasználhattuk volna és inkább kérjük az Urat, hogy adjon máskor nekünk több körültekintést és bölcsességet, hogy olyan helyen rakódjunk le, amely azután lelkünknek valóban könnyebbülést és az Ő nagy nevének dicsőséget szerez.

Viszont, ha érezzük és tudjuk, hogy nem tudunk valamit hordozni, akkor ha valaki lelki nehézségeinek elmondása végett közeledik hozzánk, mondjuk meg alázatosan és őszintén: Testvér nekem ne mondj semmit. Isten nekem még nem adta meg a hordozás és hallgatás lelkét oly mértékben, hogy én azzal neked segítségedre lehetnék. Isten gyermekeinek sokszor nagy gyarlósága a kíváncsiság. Tudják, hogy nincs erejük hallgatni, és azért meghallgatnak lelki nehézségeket, zavarokat, sőt résztvevő jóindulatot színelve még kérdezősködnek is, hogy kíváncsiságukat minnél jobban kielégíthessék és ezután — fecseghessenek. Tekintsünk magunkba és kérdezzük meg önmagunktól, hogy miért akarunk meghallgatni valakit? Odszánva magunkat élő áldozatul akarjuk a más terhét hordozni és az Ur dicsőségét szolgálni, vagy kíváncsisági ingereinket vágyunk kielégíteni, vagy talán hizeleg az a tudat, hogy más velünk lelki nehézségeit közli?

Nincsen a lelkiéletnek az a komoly és

szent területe, hová a sátán a „világosság angyalának képében“ (Kor. II. 11, 14.) be ne hatolna. Áruhában, barátságos képpel járó kém, ki feltűnés nélkül somfordál, hogy egy óvatlan pillanatban kutat mérgezzen. Így behatol a csodák világába is. Istennek gyermekei is sokszor csodák után vágyakoznának. Nem is rosszindulattal, hanem hő vágyuk, hogy az Ur azon kereszttől dicsőíthesse meg magát életükben. Azt gondolják, hogy a világ is könnyebben hajolna Istenhez és Igéjéhez, ha csodát látna. De az Ur Jézus is im megtagadta a csodatételt, mikor azt kívántak tőle. (Máté 16, 1-4.) Miért? Bizonyos ha ez az üdvösség útja, akkor ezt az utat nem zárja el előlük, de jól tudta az Ur, hogy egy csoda nem bizonyítja Isten hatalmát és jelenlétét, csupán azt igazolja, hogy valami természetfölötti erő működik. A fáraó papjai is cselekedtek csodákat és Pál apostol Filippiben egy olyan szolgálóleánnyal találkozott, ki csodálatos jövendőmondó tehetségével urainak nagy hasznot hajtott. (Csel. 16, 16-18.) Ezek is csodák voltak, de nem Istentől valók. És így ma is történhetnek csodák és más természetfölötti jelenségek, melyekkel az Ur közösséget nem vállal és nem Tőle származik. Máté 7, 22-23.) *Vagy itt van a nyelveken való szólás adománya.* Pál apostol, mint Szentlélek egyik csodálatos adományát és ajándékát említi. (Kor. I. 12.) *A lélek osztogatja a különböző ajándékokat. Külön amint akarja most mit csinál a gonosz? Megszóltat nyelveket, kik azután az önelégültség langyos fürdőjében üdülgetve mindenki fölött őszinte, vagy kevésbé őszinte részvételt sajnálkozva megállapítják, hogy eljutottak a Szentlélek teljességének a legnagyobb fokára, mert nyelveken szóltak. De ezzel hitéletüknek körülbelül a végére is jutottak. Ugy csinálnak, mint a bibliabeli gazdag ki a tele magtára előtt megelégedetten örvendezett. Egyél igit lelkem, sok javad van a csürbe takarítva. Isten gazdag, drága kegyelmi ajándékát a gonosz meghamisítja, elkábitja az embereket, akik azután gyümölcstelenül, elfzárkózottan élik le meddő életüket és az a legnagyobb baj, hogy csak maguk állítják ki önmagukról a lélekkel való teljesség bizonyítványát, mert a világ és környezetük az ömledézésen és szemforgatáson kívül vajmi keveset lát a krisztusi önmegtagadó, hordozó, biznyságtévő szeretetből. Gyümölcseről ismeri meg a fát. Fanyar, begubózott fa nem nagyon hirdeti Isten kegyelmi ajándékainak erejét.*

Miként a sátán betolakodik a csodák és Szentlélek ajándékainak területeire, éppen úgy ravaszul a maga malmára akarja hajtani a bűnvallás által a nyújtott kegyelmi ajándék áldásait is, hogy az örömből ürmöt csöppentsen. Egy ilyen fogása a semmiségekkel való állandó gyötetés. Ismerék komoly jószándéku lelkeket, kik az Urnak átadva szívüket egy töredelmes bűnbánaton és bűnvalláson át békét találtak.

De egy idő múlva újból kétség támad szívükbe és a leghetlenebb vallomásokot teszik. Apollókos dolgok zavarják lelküket és a legképtelenebb ostobaságok hallatlan büntudatot kelteve, éjtszakákon át gyötrik őket. Egy ilyen lélek nagy lelkiismeret furdalást érzett, hogy egyszer a szomszéd kerítésénél huzta végig kezét és ezt nagy szorongások között „vallotta“ be. A sátán éppen olyan jól érti a nagy dolgokat lekicsinyíteni, mint a csekély értékeket fölnagyítani és azzal gyötörni valakit. Azután a bűnvallást befoghatja a hiúság szekerébe is. Vannak lelkek, kik szinte dicsekedve állanak ki a gyülekezet elé „vallást tenni“. Iparkodnak lelki szennyüket minnél piszkosabb oldaláról mutatni és azután önelégült arccal néznek körül a hülledező gyülekezeten. Sportnak tekintik és egymást tulszárnyalni akarják. Azután vannak, kik így akarnak részvétet kelteni másokban és bűnvallásukat némi hiu, földi anyagias dolgokkal is szeretnék kamatoztatni. Magyarán mondván, vallomásukat pénzre akarják váltani. Viszont mások u. n. őszinteségirohámokat kapnak. Elmondják ami szívüket nyomja, de azután megbánják. Szeretnék visszaszívni. Szégyenlik a dolgot, főleg ha valami kis kellemetlen következménye van. Így élnek és élhetnek vissza lelkek tudatosan és öntudatlanul a bűnvallással. És ennek a visszaélésnek, nemcsak a saját lelkiéletükben van káros következménye, hanem kihathat egy egész gyülekezetre is. Egy gyülekezetben visszaesett egy lélek. Szomorú, csunya bűn ejtette foglyul. A gyülekezet megdöbönt, csodálkozott, sajnálkozott, botránkozott, fejet csóvál, mert nagyon odaadó, komoly léleknek tartotta az illetőt, hogyne, „hiszen már gyönyörű (?) bűnvallást is tett.“ A bűnvallást, mint a komoly megtérés jelét tekintették, jobbanmondva, mint csalatkozhatatlan és biztos jelét. Pedig az nem mindig jele az őszinte megtérésnek, hiszen fentebb láttuk, hogy a gonosz és egyéni életünk hiányosságai, mily téves vágyára irányíthatják. Az Ur Jézus azt mondja: Gyümölcseiről ismeritek meg őket. Tehát nem a csodákról, mert lám Keresztelő János nem tett semmi csodát, nem nyelvekről, mert hiszen Pál jobban szereti ha prófétálnak, mintha nyelveken szólnak. (I Kor. 14, 5.) és maga is inkább öt szót akar szólni értelemmel, mint tizet nyelveken, (I Kor 14, 19.) nem is bűnvallomásról, hanem a gyümölcsekről. — Minden más jel, de a gyümölcs bizonyíték. Isten Szentlelke döntő befolyásának legbiztosabb és az Ur Jézus által is figyelmükbe ajánlott legtermészetesebb megnyilatkozása a lélek gyümölcse. Ahol már nem élek én, hanem él bennem Krisztus. Ahol már nem egyéni és gyülekezeti érdek a döntő, hanem Jézus Krisztus. Hol egyedül és legfontosabb cél, szegény bűnös-szenvedő, önmagukkal meghasonlott lelkeket életünk letévése által Jézushoz vezetni: hol már nem érvelni akarunk és meg-

győzni, hanem a mi életünk komoly feltárással lelkeket menteni és ha ezen élet utáni vágyból egy töredelmes bűnbánat fakad, az lesz az a bűnvallás, amely a lélek örökéletre való gyógyulását hozza.

(Liebstöckl.)

Methodizmus.

Itthon.

Házasság: Hideg Erzsébet és Dobos János prédikátor, testvéreink aug. 13-án Dombóváron házasságot kötöttek. Az Ur kegyelme és szeretete kísérelje utjukban testvéreinket.

Máshol.

Délnémet évi konferencia Heilbronban. Junius hó 14-től 18-ig tartotta a Délnémet Konferencia évi üléseit Heilbronban, Württemberg legrégebbi meth. kápolnájában. E kápolnát még Gebhardt Sámuel prédikátor — az ismert zeneszerző — működése idején emelték és 1864-ben adták át rendeltetésének. A konferencia nagy örömmel üdvözölte az épen akkor Amerikából, az egyesülési konferenciáról érkező püspökét, ki lélekemelő előadásban számolt be az ottani eseményekről és az ülés lefolyásáról.

Nagy érdeklődéssel hallgatta e konferencia a szuperintendens jelentését, mely bepillantást engedett a prédikátorok működésébe és a gyülekezetek életébe, melyektől ez évben sem vonta meg az Ur áldását. A konferencia főpontja a konferencia vasárnap volt, melyre több mint 2000 lélek jött össze, úgy hogy két teremben tartották az isteniliszteletet, melyek közül az egyiket az istenilisztelet megkezdése előtt le kellett zárni, mert teljesen megtelt. Déletől az egyik helyen dr. Melle Ottó püspök és Herter János szuperintendens hirdették az Ur igéjét, míg a délutáni istenilisztelet szónokai Sommer E. dr. szemináriumi igazg., Straehle I. pr. voltak, melyek után még több vendég lelkész tett bizonyosságot az Ur Jézus szeretetéről és mentő kegyelméről.

Hű mind halálig.

Julianus, a pogánysághoz pártolt római császár idejében élt az istenfélő arethuzai Márton püspök. A császár bár keresztyén hitben nevelkedett, mégis mindent megtett, hogy birodalma területén a keresztyéneket kiirtsa és a régi pogány istennek templomát újra felépítse. Bántotta őt, hogy a régi pogány kultusz megsemmisült, ezért parancsban kiadta, hogy az

összedölt pogány templomot Márton püspök gyülekezetének a tagjai sajátkezűleg felépítsék. Aki pedig nem engedelmeskedik, azt azonnal végezzék ki. A keresztyének mind megrémülve engedelmeskedtek. De amikor a püspök megrotta őket a hitük gyengesége és az emberek-től való félelmük miatt, a legtöbben eldobták a kőműves szerszámot és kijelentették, hogy inkább meghalnak, mintsem, hogy a bálványok templomát tovább építsék.

A keresztyének váratlan ellenállása miatt a császár haragja határtalan lett. Ő maga elősietett a helyszínre. Azonnal észrevette, hogy a püspök volt a gyülekezet lelke és hogy ő készítette a keresztyéneket az ellenállásra. Erre a császárnak „remek” ötlete támadt. Megfogja kísérni, hogy rábeszéléssel és fenyegetéssel megtörje a püspök akaratát és így egyuttal majd az egész várost megnyerheti. Magához hivatva a püspököt.

A püspök töretlenül bátorsággal állt a császár elé és nyíltan bevallotta, hogy a polgárok az ő szavának engedve hagyták abba az építkezést.

„Nos törvénykezni nem akarok veled,” mondotta a császár, „mert becsülöm a tisztelékenységedet és mocsoktalan hirnevedet. De hogy megőrizzem a joglátszatát és helyreállítsam a megcsontított császári tekintélyt: vedd azt a követ, mely lábadnál van és vidd a templomhoz akkor szabad vagy.”

Azonban a püspök nem nyúlt a kő után, hanem ezt felelte a császárnak: „Hivatásom azt parancsolja, hogy Isten országát építsem teljes szorgalommal, nem pedig azt, hogy követ hordjak a te hamis bálványaid templomához.”

„Te gazdag ember vagy, amint mondják nekem,” felelte a császár. „Adj a pénzedből csak egy fillérnyit a templomra, akkor szabadon engedlek. Ha nem teszed a halál fia vagy!”

„Megölhatsz, császár, mert a kezekben vagyok, de a pénzem és minden vagyonom az Ur Jézus Krisztusé. Hogyan követhetnék el ily nagy bünt, hogy Őtöle ellopjak csak egy fillért is és a te bálványodnak adjam!?”

„Csak egy fillér, Márton gondold meg! Az életeredről van szó!” — Császár, amit követelsz az bűn; az az üdvösségembe kerülne. Itt már nincs mit meggondolni. Hadd jöjjenek hóhérid, én kész vagyok meghalni!”

„Csodálom a te vakmerő bátorságodat, Márton, de megakarlak menteni. Itt az utolsó szavam. Vedd a tömjénből, amit a rabszolgám nyújt neked, a legkisebb morzsácskát és szórd azt az istenkép előtt álló edénybe. Gondold meg csak egy morzsa — a tömjén az enyém, te pedig hihetsz közben amit akarsz. Az én kedvemért tedd meg ezt a formaságot, akkor szabad vagy és prédikálhatsz, taníthatsz, amint neked tetszik. Ha pedig ebben sem engedelmeskedsz, akkor még a mai napon tizezerszeres halállal kell meghalnod.”

„Császár, te azt mondd, hogy csak egy morzsácska. Ez a morzsácska, amit alig éreznék az ujjaim között, az örökkévalóságban egy hegynek a súlyával nehezedne rám. Nem, császár, hiábavaló minden rábeszélésed és fenyegetésed, a te bálványodnak nem áldozom!”

A császár erre már tajtékozott haragjában. De az Isten eme emberének az ellenállását mégis minden áron meg akarta törni. Megparancsolta, hogy a püspököt vetkőztessék le, az egész testét kenjék be mézzel és kötözzék őt oda egy oszlophoz, hogy a mérges darazsak és egyéb rovarok engedékenységre bírják. Remélte a római császár, hogy ez az embertelen és hosszasan kínzás majd megadásra készíti a vértanút.

De hiába remélt! Amint a következő nap felvirradt, Isten embere kiadta a lelkét. A császár pedig — mint legyőzött — hagyta el a várost.

(Németből szabadon: H. J.)

Rovatvezető: Hecker Henrik.

„Mit várunk egyházunk ifjúságától?”

A három methodista egyház egyesülése után kb. 1.000.000-ra tehető egyházunk ifjúságának száma. Isten iránti hálából állapítjuk meg ezt a tényét. Ezen ifjúsággal Isten ajándékozott meg és egyuttal nagy felelősség is hárul ebből reánk.

Mi sokat várunk ettől az ifjúságtól és bízunk benne. Minél nagyobb reménnyel tekintünk ifjúságunk felé, annál többet kapunk tőle. Tény az, hogy az ifjúság mindig az első sorokban harcolt, ha az egyház bajban volt.

Nagy reményt fűzünk ifjúságunkhoz. Reményünk alapja minden egyes ifjúsági tag személyes megtérése, teljes kiszolgáltatása Krisztusnak. Ezen az alapon biztos jövője egyházunknak.

Elvárjuk ifjúságunktól, hogy a világosság gyermekei legyenek. E világban a sötétség, bizonytalanság és szenvedélyek uralkodnak. Jézussal kapcsolatban lesz ereje az egyeseknek diadalmaskodni a sötét hatalmak felett és másoknak a világosság útját megmutatni, élete példaadásával.

Elvárjuk ifjúságunktól, hogy új utakat találjanak, de hívő atyáik szellemében.

Elvárjuk ifjúságunktól, hogy bizonyosságot

tegyen alkalmas és alkalmatlan időben Krisztusról. Ezáltal edződik és betölti hivatását.

Mióta Németországban sok külső szervezkedési formát elejtettünk, mindinkább előtérbe lépett Jézus. Nagy mértékben tapasztaljuk, milyen mély a vágy Jézus után.

Kérdezhetnők, képes lesz ifjúságunk kivánalmainknak megfelelni és reményeinket valóra váltani? **Jézussal**, igen!

Kérdezhetjük végül azt is, vajjon milyen kivánalmakat támaszt az ifjúság az egyházzal szemben.

Az ifjúság egész biztosan szívesebben látja azt az egyházat, amely mint egy vihartálló hajó megy teljes gőzzel a nyílt tengeren, dacolva minden széllel és viharral. Nem ül szívesen egy recsegő-ropogó csónakon, amelynek a felborulásától, illetve elsüllyedésétől minden pillanatban tartani kell. Hassunk oda, ifjúságunk és egyházunk a kivánalmaknak megfelelően.

Szemelvények
Dr. Wunderlich Frigyes
teol. tanár kopenhágai előadásából.

(H. H.)

Elő—utó—vagy semilyen

fizető vagy?

Hol és mikor tartunk Istentiszteletet?

- BUDAPEST, VI Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órákor és este 7 órákor,
csütörtökön este 7 órákor.
BORJÁD, Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órákor.
DOMBÓVÁR, Bezerédy-u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órákor.
KAPOSVÁR, Németh István-u. 2.
Vasárnap d. e. 10., este 7. Csütörtökön este 7 órákor.
KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5. és szerdán este 7 órákor.
MISKOLC, Ghilány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órákor.
NYIREGYHÁZA, Dessewffy-tér 10.
Vasárnap d. e. és este.
PECS, Ujvilág-u. 12.
Csütörtök este fél 8 órákor. Vasárnap d. e. 10 és este fél 8 órákor.
SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövelezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Szerkeszti: Liebstockl Jenő.

Kiadásért felelős: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.

Nyomdáért felel: Henczer István.